

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **EUREA, občianske združenie**, IČO: 30 794 242, Tupého 25/A, Bratislava, zastúpeného: *Mgr. Vladimír Šárnik, advokát* so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo proti žalovanému: **Krajský súd v Bratislave**, Záhradnícka 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Spr. 6011/2010 z 11. marca 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 188/2010-33 zo 7. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 188/2010-33 zo 7. júna 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Spr. 6011/2010 z 11. marca 2010, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I č. Spr. 6010/2010 z 15. februára 2010 o nesprístupnení informácií požadovaných podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), keďže žalovaný, rovnako ako správny orgán prvého stupňa, dospel k záveru, že zo sprístupnenia na základe zákona o slobode informácií sú medzi inými vylúčené aj informácie o prebiehajúcom (neukončenom) súdnom konaní alebo informácie zo súdneho spisu, ktoré môžu byť sprístupnené len účastníkom konania. Iné osoby môžu do spisu nazerať len so súhlasom zákonného sudcu (predsedu senátu), a ak sú na to vážne dôvody – naliehavý právny záujem. V danom prípade požadoval žalobca, ktorý nebol účastníkom konania ani nepreukázal naliehavý právny záujem, sprístupnenie neprávoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I vo veci žalobcu sudcu O. G., ktorou sa domáhal finančnej kompenzácie za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania nerovnakou výškou platov sudcov všeobecných súdov a Špeciálneho súdu.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Považoval za potrebné výkladom ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií ustáliť, aký druh rozhodnutia je možné subsumovať pod slovné spojenie „rozhodovacia činnosť súdov“, na ktorú sa vzťahuje obmedzenie poskytovania informácie a aký druh rozhodnutia nepodlieha takémuto obmedzeniu. Dospel k záveru, že pod pojem „rozhodovacia činnosť súdov“ je potrebné podriaďiť rozhodnutia o postupe v konaní, t.j. procesné rozhodnutia akéhokoľvek druhu, ktoré nemajú v podstate priamy vplyv na výsledok konania, práva a povinnosti uplatnené žalobou a nemajú vypovedaciu hodnotu o spôsobe rozhodnutia v merite veci pre prípadných záujemcov o kontrolu činnosti súdov. Dôvodil, že rozhodnutia, o ktorých je možné poskytnúť informácie, sú rozhodnutia vo veci samej, vrátane rozhodnutí, ktorými sa vec končí, a len

týmto výkladom je možné gramaticky a logicky dospieť k záveru, aký je rozdiel medzi pojmami rozhodovacia činnosť a rozhodnutia vrátane informácií o výsledku konania. Ďalej uviedol, že žalobca v žiadosti o poskytnutie informácie neuviedol spisovú značku predmetnej právnej veci, v ktorej žiadal o kópiu rozsudku. Napriek neúplnej žiadosti o poskytnutie informácie sa však žalovanému podarilo lustráciou v registri spisov vyhľadať predmetnú právnu vec, a to konkrétne medzi tzv. „Živými spismi“ (č.l. 26 administratívneho spisu). Žiadosti žalobcu zodpovedajúce konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C 133/2009 v právnej veci navrhovateľa: JUDr. O. G. proti odporcovi: Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o určenie, že odmeňovanie žalobcu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a o náhradu nemajetkovej ujmy. Uvedená právna vec vedená na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C 133/2009 nebola ku dňu rozhodovania prvostupňového správneho orgánu, t.j. k 15. februáru 2010 právoplatne skončená. V danej právnej veci Okresný súd Bratislava I eviduje len neprávoplatný rozsudok č. k. 7C 133/2009-49 z 1. februára 2010. Krajský súd poukázal na to, že podľa Inštrukcie 21/2005 Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 28. novembra 2005 č. 665/2005-53 o zverejňovaní súdnych rozhodnutí na internete, súdnym rozhodnutím sa rozumie právoplatný rozsudok alebo uznesenie súdu, ktorým sa končí konanie vo veci samej. Vzhľadom na vyššie uvedené teda požadovaná informácia v zmysle zákona o slobode informácií nepodlieha obmedzeniu sprístupnenia informácie, avšak v predmetnej právnej veci v čase podania žiadosti a rozhodovania o nej neexistovala a teda žiadosti nemohlo byť vyhovené.

Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd poukazom na § 250k ods. 1 OSP, zohľadniac neúspech žalobcu v konaní a skutočnosť, že žalovaný zo zákona nemá na náhradu trov konania nárok.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru je toto nesprávne a nezákonné. Konkrétne nesúhlasil so závermi krajského súdu o tom, že zákon o slobode informácií pripúšťa sprístupnenie iba právoplatného rozhodnutia súdu. Poukázal na to, že zákon o slobode informácií nijako nerozlišuje medzi rôznymi druhmi či kvalitou rozhodnutí, ale ukladá povinným osobám na žiadosť sprístupniť

akékoľvek rozhodnutie súdu. Súd tak citované ustanovenie aplikoval v rozpore s jeho výslovným a úplne nepochybným znením, v dôsledku čoho došlo k obmedzeniu žalobcovho práva na informácie bez opory v zákone. Zákonnosť obmedzenia práva na informácie je pritom v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR základnou a neodpušiteľnou podmienkou, bez splnenia ktorej nemôže dôjsť k obmedzeniu práva na informácie. Inštrukcia Ministerstva spravodlivosti SR, na ktorú sa súd odvoláva, sa podľa názoru žalobcu jednak vzťahuje na zverejňovanie, nie na sprístupňovanie rozsudkov, čo je odlišný spôsob poskytovania informácií, a predovšetkým nie je prameňom práva, keďže ide iba o interný normatívny akt adresovaný výlučne orgánom štátnej správy súdov. Je neprípustné a v príkrom rozpore s nezávislosťou súdnej moci, aby orgány štátnej správy súdov svojimi internými normatívnymi aktmi podávali výklad právnych noriem a ovplyvňovali rozhodovaciu činnosť súdov. Paradoxne Ministerstvo spravodlivosti SR, ako ústredný orgán štátnej správy súdov, takýto zámer svojou inštrukciou ani nesledovalo, ale súd sa iniciatívne a úplne dobrovoľne vo svojej rozhodovacej činnosti podriadil politickej moci stelesnenej Ministerstvom spravodlivosti SR, čím sa spreneveril základným princípom nezávislého súdnictva.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 15. augusta 2011, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že tvrdenia žalobcu je potrebné odmietnuť ako vecne nepodložené, bez právnej argumentácie a tiež účelové. Poukázal na to, že pre objektívne posúdenie veci je potrebné vziať do úvahy tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že by nesprístupnením predmetného neprávoplatného rozsudku bolo porušené ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, prijaté práve na účel obmedzujúceho sprístupnenia informácií, a tým rozhodnuté v rozpore s týmto citovaným ustanovením aj vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného. Tiež namietal, že odvolanie žalobcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 21. marca 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Podľa ústavného zák. č. 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky čl. 17 ods. 1 sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, štátne orgány a orgány územnej samosprávy sú povinné primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti. Podmienky a vykonanie ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa § 1 zákona o slobode informácií, tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d), povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov, alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v čl. 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií (získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná (viď. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06 – 59 z 28. júla 2007) a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmeneý v ods. 5 cit. čl. ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje taktiež Listina základných práv a slobôd (čl. 17 ods. 1, 5). Podľa čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď podmienok všeobecných (čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy) alebo osobitných, vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody (v danom prípade čl. 26 ods. 4 ústavy).

Cieľom zákonného obmedzenia práva na informácie o činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní, zamýšľaným zákonodarcom v § 11 ods. 1 písm. d) zákona

o slobode informácií, je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdu (resp. orgánov činných v trestnom konaní), a tým aj verejný záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve (čl. 124 a čl. 141 ústavy), ktorý cieľ je potrebné považovať za legitímny s ohľadom na ústavne ustanovený obsah dotknutého základného práva. Z hľadiska posúdenia vhodnosti tohto obmedzenia, teda či obmedzením prístupu k rozhodnutiam súdov možno vymedzený cieľ dosiahnuť, odvolací súd uvádza, že nesprístupnením informácií o prebiehajúcich konaniach pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej, je v záujme zachovania nezávislosti a nestrannosti súdneho konania v podstate vylúčená verejná diskusia o prejednávanej veci, ktorou by vo veci rozhodujúci sudcovia mohli byť ovplyvnení. Toto obmedzenie treba považovať za primerané, keďže informáciu o výsledku rozhodovacej činnosti je súd povinný sprístupniť, čím je zabezpečená aj verejná kontrola výkonu súdnej moci. Z dôvodovej správy k návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o slobode informácií, ktorý s účinnosťou od 2. januára 2006 novelizoval dotknuté ustanovenie vyplýva, že účelom predloženého návrhu je rozšírenie okruhu sprístupňovaných informácií oproti doterajšej úprave (*podľa § 11 ods. 1 písm. d/ Zákona účinného do 1.1.2006 povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka neverejného konania, rozhodovania alebo dohľadu, ktoré podľa osobitného zákona vykonáva súd, orgán činný v trestnom konaní alebo orgán verejnej správy*), pričom nová úprava spočíva v obmedzení poskytnutia resp. sprístupnenia informácií týkajúcich sa len rozhodujúcej činnosti (neukončených, prebiehajúcich konaní) súdu, avšak pokiaľ ide o informáciu o výsledku konania, tá sa v prípade rozhodovacej činnosti súdu sprístupní, ak to osobitný predpis nezakazuje.

Podľa názoru odvolacieho súdu, ktorý sa čiastočne stotožnil s názorom krajského súdu, avšak považuje za potrebné tento názor doplniť, je pre posúdenie prejednávanej veci nevyhnutné, v súlade s vyššie uvedenými princípmi, rozlíšiť informáciu o skutočnostiach známych zo súdneho spisu, informáciu o rozhodnutí, resp. o výsledku konania a požiadavku o sprístupnenie/zverejnenie súdneho rozhodnutia, pod ktoré možno zahrnúť aj doručenie kópie súdneho rozhodnutia inému, ako účastníkovi konania.

Pokiaľ ide o informáciu o skutočnosti známej zo súdneho spisu, postup pri jej poskytovaní iným osobám, ako sú účastníci konania, upravuje § 44 ods. 2 OSP v spojení so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, Položka č. 24a. Tohto postupu sa žalobca nedomáhal.

Informáciou o rozhodnutí, resp. o výsledku konania, je bezpochyby informácia o tom, ako súd rozhodol. V prejednávanom prípade bola táto informácia sprístupnená verejnosti okamihom vyhlásenia rozsudku Okresným súdom Bratislava I (1. februára 2010), nakoľko podľa § 156 ods. 1 OSP, rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne. V čase podania žiadosti žalobcu o sprístupnenie daného rozsudku (8. februára 2010) bola už informácia o rozhodnutí sprístupnená.

Z predmetného spisového materiálu je však zrejmé, že žalobca sa nezaujímal o výsledok predmetného konania, t.j. nepožadoval informáciu o rozhodnutí resp. o výsledku konania, na ktoré ho oprávňuje vyššie uvedený § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, ale požadoval „sprístupnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava I vo veci žaloby sudcu O. G., ktorou sa domáhal finančnej kompenzácie za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania nerovnakou výškou platov sudcov všeobecných súdov a Špeciálneho súdu“, t.j. *de facto* požadoval, aby bol predmetný rozsudok zverejnený, resp. jemu doručená jeho kópia (keďže žalobca nešpecifikoval, v rozpore s § 14 ods. 2 zákona o slobode informácií, akým spôsobom žiada, aby mu bola informácia sprístupnená). Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal rozdiel medzi zverejňovaním a sprístupňovaním rozsudkov, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že tieto pojmy je možné vykladať len lingvisticky, keďže právny poriadok Slovenskej republiky pojem zverejňovanie rozsudkov alebo pojem sprístupňovanie rozsudkov priamo legislatívne nevymedzuje (okrem nižšie uvedenej inštrukcie, ktorá hovorí, že zverejnením súdneho rozhodnutia na internete sa rozumie jeho sprístupnenie verejnosti prostredníctvom informačných systémov zabezpečených ministerstvom). Z pohľadu lingvistického rozdiel medzi sprístupnením a zverejnením nie je žiaden, nakoľko ako uvádza jazykovedná literatúra v Krátkom slovníku Slovenského jazyka, význam slova „**zverejniť**“ je podľa bodu 2. „**sprístupniť**“ verejnosti.

Postup pri zverejňovaní a sprístupňovaní rozhodnutí súdov upravuje s účinnosťou od 1. januára 2012 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch v § 82a. Do tohto dátumu zákonná úprava sprístupňovania rozhodnutí súdov verejnosti, resp. osobám iným, ako sú účastníci konania neexistovala, existoval iba interný právny predpis – Inštrukcia Ministerstva spravodlivosti SR č. 21/2005 o zverejňovaní súdnych rozhodnutí **na internete**, podľa ktorej bolo možné zverejňovať len rozhodnutie súdu, ktorým sa konanie končí, aj to len v tzv. anonymizovanej podobe, t. j. zbavené informácií, ktoré by mohli zasiahnuť do práva účastníkov konania na ochranu ich osobných údajov.

Je zrejmé, že v čase podania žiadosti žalobcu, povinná osoba takýmto rozhodnutím nedisponovala, takéto rozhodnutie neexistovalo, pretože bol vydaný len rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý ešte nebol právoplatný a ktorý obsahoval aj údaje, zverejnením ktorých by mohlo dôjsť k zásahu do práv a právom chránených záujmov účastníkov konania. Z uvedeného vyplýva, že žalobcova žiadosť o sprístupnenie požadovaného rozsudku nemohla byť zo strany povinnej osoby vybavená kladne.

Odvolačný súd považuje za vhodné doplniť, že aj podľa úpravy účinnej od 1. januára 2012 (§ 82a ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z.) sa pred zverejnením súdneho rozhodnutia anonymizujú v ňom údaje, ktorých anonymizovaním bude pri zverejňovaní zabezpečená ochrana práv a právom chránených záujmov.

Pokiaľ ide o argumenty žalobcu, ale aj právny názor krajského súdu, že z ustanovení § 158 ods. 2 a § 160 ods. 2 OSP, ktoré **taxatívne vymedzujú**, komu sa doručuje rovnopis rozhodnutia súdu, nevyplýva zákaz „sprístupnenia“ rozhodnutia súdu iným osobám ako v ňom vymedzeným, pretože toto ustanovenie len upravuje okruh osôb, ktorým sa predmetné rozhodnutie musí z procesnoprávných dôvodov doručiť, odvolací súd zdôrazňuje, že **súd ako štátny orgán je viazaný predovšetkým ústavou a to čl. 2 ods. 2, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Povinnosť štátneho orgánu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon nie je možné zamieňať s právom každého (konať, čo nie je zákonom zakázané), ktoré je upravené v ods. 3 tohto článku.**

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli v podstatnej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov aj napriek vyššie uvedeným nesprávnym úvahám prvostupňového súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel

a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2 a § 246c ods. 1 vety prvej OSP, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 21. marca 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth